

מספּוּרֵי חֲסִידִים

בֶּטֶע מַכִּיר טוֹבָה

ספֿרִית אֲבוֹת וּבָנִים

נָטַע מִכִּיר טוֹבָה

הבית של נטע היה בית שמח. מאז שהיה ילד, אהב נטע להשתובב ולרוץ בחדרים, צוחק ונהנה מהאווירה השמחה בבית.

הוריו של נטע היו הורים מלאי אהבה, והשקיעו הרבה כוח בגדולם של נטע ואחיו. בית ברוך ילדים היה הבית, נטע היה הכבוד, ואחריהם היו שירה של ילדים, כלם שמחים ומרצים עד לב השמים.

בכל יום היה נטע צועד לתלמוד התורה, תיק תפוח מתנדנד על כתפו. סנדרויץ' עסיסי עטוף בתוכו, תפוח פרסתני ושטוף חכה אף הוא בתוך התיק.

נטע אהב לנדנד את התיק בדרך ל'חידר', הוא ידע שהסנדרויץ' והתפוח הם כמו שתי מתנות יקרות מאבא ואמא.

ונטע היה מאשר.

לאחר יום למודים עמוס, אין רץ נטע בשמחה בשביל המוליך לביתו, עמוס בשלל ספורים וחיוות. לא סתם מהר נטע הפיתה, הוא ידע היטב שבביתו ממתנים לו הוריו, מבקשים לשמע את הגיגיו, לעטף אותו בחבה, להגיש

בפניו ארוחת ערב מזינה. מרק וגזיר מהביל.

ונטע היה מאשר.

בסתד לבו ידע נטע: הארוחות שהוא אוכל, הפגרים החמים בהם הוא לבוש, חוג הנגינה אליו צעד בכל יום שלישי - ואפלו האור והחשמל בבית - הם לא מובנים מאליהם.

אלה היו הוריו של נטע, שדאגו לכל צרכיו, טפחו אותו, עודדו והשקיעו את נשמתם.

אבא של נטע היה קם מקדם בבקר, ממחר לתפלה, לומד דף יומי מתוק - וממשיך לעבודתו. אבא של נטע עבד קשה, מהבקר עד כמעט הלילה - והכל בשביל הילדים, בשביל נטע ואחיו.

בלילה מאחר, היה אבא של נטע נגש בלאט (בשקט) אל המטה הקטנה, מיטיב את השמיכה מעל נטע שעשה עצמו ישן, ונושק על מצחו בחם.

נטע אהב לשמע את הנשימות הרבות של אבא בטקס הלילי הקבוע. אבא היה לוחש בשקט: "נטע'לה שלי, אתה עוד תגדל צדיק גדול!"

ונטע היה מאשר.

גם אמא של נטע השקיעה את כל כלה בגדולו של נטע. היא כבסה את בגדיו, גחצה ועמלנה, בשלה את הארוחות המזינות שהכילו שלל פריאות וטוב.

החם שקבל נטע בבית, נסכו בו כוח, הוא צמח וגדל, למד היטב בחשק ובהתמדה והפליא את כל רואיו בחכמתו.

ונטע היה מאשר.

* *

*

בְּכָל שַׁבָּת הָיָה נִטֵּעַ צוּעֵד לְבֵית הַמִּדְרָשׁ יַחַד עִם אָבִא. אָבִא הָיָה שׂוֹאֵל אוֹתוֹ שְׁאֵלוֹת בְּפֶרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה, וְנִטֵּעַ הָיָה גָּאֵה לְעֻנּוֹת בְּקוֹל. נִטֵּעַ יָדַע הַכֹּל.

אָבִא הָיָה נִהְנֶה כָּל כֶּךָ, וּבִסְיוֹם הַתְּפִלָּה, כְּשֶׁעָבְרוּ אֶצֶל הַרְבֵּי לְאַחַל 'גּוֹט שַׁבָּת', הָיָה אָבִא מְסַפֵּר לַרְבֵּי בְּעֵינַיִם נוֹצְצוֹת עַד כִּמָּה נִטֵּעַ הוּא יֶלֶד טוֹב וּמְחוּנָךְ.

בְּכָל פַּעַם מִתְדַּרְשׁ הָיָה הַרְבֵּי נִהְנֶה לְשִׁמְעָה, וּמְחִיךְ לְנִטֵּעַ חִידוֹ טוֹב. נִטֵּעַ הָיָה מְדַגֵּשׁ, וְהִבִּיט בְּבוֹשָׁה עַל הַרְבֵּי וְעַל אֲבִיו. לְפַעְמִים גַּם לָקַח טֶפֶחַ מִה'טֹאבִיק פּוֹשְׁקֵעַ וְהִדְרִית. הִדְרִיחַ הָיָה חֲרִיף וּמַעֲקִצִּץ וְטוֹב.

וְנִטֵּעַ הָיָה מְאֹשֵׁר.

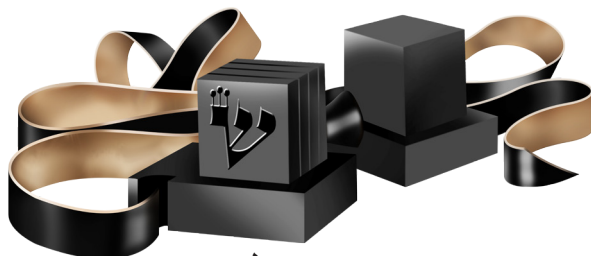
כֶּךָ גִּדֵּל נִטֵּעַ, מָלֵא בְּהִכְרַת הַטוֹב לְאָבִא וּלְאִמָּא, בְּבֵית שְׂמִיחַ וּמְלֵא טוֹב.

הַשָּׂנִים חָלְפוּ, וְהָאִשֵּׁר שֶׁל נִטֵּעַ רַק הָלַךְ וְגָבַר. בְּכָל יוֹם, כְּשֶׁעָלָה נִטֵּעַ בְּמִדְרַגּוֹת הַבֵּית הָיָה מְבַטִּיחַ לְעֶצְמוֹ: עוֹד יָבוֹא הַיּוֹם, וְאֲנִי אֲזַכֶּה לְהַשִּׁיב מֵעַט טוֹכָה לְהוֹדִי הַיְקָרִים!

כֶּךָ הָיָה מְבַטִּיחַ לְעֶצְמוֹ בְּכָל יוֹם, וְהִהְבֹּטְחָה נִכְנָסָה עִמָּךְ לְלִבּוֹ.

וְנִטֵּעַ הָיָה מְאֹשֵׁר.

בְּאוֹלָם מוֹאֵר בְּאוֹר יְקָרוֹת, יֵשֵׁב נְטֵעַ וְקִבֵּל מִתְּנוּת מִהֶרְבֶּה אֲנָשִׁים, אַחֲל' מִזֵּל טוֹב' כְּשֶׁסֶּמֶק קָל עַל לַחֲיוֹ, הַמּוֹן אֲנָשִׁים בָּאוּ לְשִׁמְחָ יָחַד אֶתּוֹ, וּבְכָל כֹּמֶה דַּקּוֹת הָיָה אָבֹא מִגִּיעַ אֵלָיו וְלוֹחֵשׁ לוֹ בְּאַזְנוֹ: "נְטֵע' לָהּ, אֲנִי כָּל כֶּךָ מֵאֲשֶׁר אֶתֶּד!"

בְּסִיּוּמוֹ שֶׁל ה'כַּר מִצְוָה' הִלְכוּ כָּלֶם לְבֵיתָם, וְאַף נְטֵעַ וּמִשְׁפָּחָתוֹ צִעְדוּ בְּרָחוּב הַשָּׁקֵט, שְׁקִיּוֹת וְאַדְגָּזִי סִפְרִים עֲמוּסִים בִּידֵיהֶם.

בְּאוֹתוֹ לִיֵּלָה לֹא יָכוֹל הָיָה נְטֵעַ לַעֲצֵם עֵינָיִם מִרֵּב הַתְּרַגְּשׁוֹת. הַלְּחִישׁוֹת שֶׁל אָבֹא נִכְנָסוּ בְּלִבּוֹ עִמָּק, וְהוּא אָמַר לַעֲצָמוֹ: "אֲנִי לֹא נִרְדָּם - עַד שְׁאִמְצָא רַעֲיוֹן לְהֵשִׁיב מַעַט טוֹבָה לְהוֹרִי הַיְּקָרִים!"

הוּא חָשַׁב וְחָשַׁב, הֶרְבֶּה מְאוֹד זְמַן, נִלְחַם עִם שְׁמוֹדוֹת עֵינָיו בְּמִשְׁךְ שְׁעָה אֶרְכָּה.

כְּשֶׁפָּס אֹר רָךְ הָאִיר אֶת קִצְצֵה הָעוֹלָם מִצָּא נְטֵעַ רַעֲיוֹן מְבָרִיק וְסוֹדִי:

הַרַעֲיוֹן הַסּוֹדִי - זֶה יִהְיֶה ה'הַכֶּרֶת הַטוֹב' לְאָבֹא הָאֱהוּב!

וְנְטֵעַ עֲצֵם עֵינָיִם, מֵאֲשֶׁר.

מֵאֲזֹ אוֹתוֹ יוֹם, הָיָה נְטֵעַ מִשְׁקִיעַ אֶת מוֹחוֹ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבַעֲבוּדַת הַשֵּׁם. הוּא הִדְוָה אֶת הוֹרָיו בְּנִחָת, הַתְּפִלָּה בְּכוֹנָה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ וְהָיָה מַעֲמִיק גַּם בְּסִפְרֵי חֲסִידוֹת.

בַּחֲבוּרָה הַשְּׁבוּעִית הָיָה נְטֵעַ יוֹשֵׁב, מְקַשֵּׁיב לְדַבְרֵי ה'רֹאשׁ חֲבוּרָה', וּכְשֶׁהָכִין אֶת ה'נִקְדָּה', הִתְחִיל גַּם לְהַקְשִׁיב לְדַבְרֵי אֱלֹקִים חַיִּים מִפִּי הָרִבִּי.

נטע חש אָשר עצום, הוא אָהב לַשְׁמַע 'דְּבוּרִים', וְאָף לְנִסּוֹת וּלְיֵשׁם אוֹתָם בְּחַיִּים.

וְהַתְּכֵנִית הַסּוּדִית שֶׁל נָטֵעַ, אָף הִיא קָדְמָה עוֹר וְגִידִים.

בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט, בְּתַקוּפָה שֶׁלִּפְנֵי פוּרִים, הָיָה נָטֵעַ מְקַפֵּיד עַל סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה - אוֹלָם בְּשִׁעוֹת 'בֵּין הַסִּדְרִים' הָיָה מְקִים אֶת צוּוֹיוֹ שֶׁל הָרַבִּי, וְהוֹלֵךְ יַחַד עִם חֵבֶר נוֹסֵף לְהַתְרִים עֲבוֹד ה' עֶזֶר נִשְׁוֹאִין'.

לִפְנֵי פוּרִים, בְּשֶׁר נָטֵעַ לְהוֹדִיו כִּי בְּשָׁנָה זוֹ הוּא עֶסוֹק מְאֹד בְּיוֹם הַפוּרִים, הֵן הוּא עוֹמֵד לְקִים אֶת רְצוֹן צִדִּיק וְלֶאֱסֹף עֲבוֹד ה' עֶזֶר!

אָבֹא שֶׁל נָטֵעַ לֹא כָּל כֵּךְ הִבִּין אֶת הַצֶּרֶךְ שֶׁל נָטֵעַ, אוֹלִי בְּגִלָּל שֶׁהָיָה קָצֵת צִעִיר וְעָדִין לֹא חֹתֵן יְלָדִים, וְהוּא לֹא יָדַע עַד כַּמָּה קָשָׁה תְּקוּפַת נִשְׁוֹאִי הַיְלָדִים מִבְּחִינָה כְּלָפְלִית.

"אִתָּה בְּטוֹחַ שָׁזָה לֹא יִהְיֶה לְךָ קָשָׁה מִדִּי?" שָׁאֵל בְּדֹאגָה, אָבֵל כְּשֶׁרָאָה אֶת עֵינָיו הַבוֹעֲרוֹת שֶׁל נָטֵעַ - הַסִּכִּים לוֹ לְלַכֵּת וְלֶאֱסֹף.

נָטֵעַ הָיָה מְאֹשֶׁר, צוֹעֵד בֵּין הַפִּתִּים וְאֶסֶף כֶּסֶף מֵאֲנָשִׁים - וּבְלִבּוֹ הוּא יוֹדֵעַ: הַתְּכֵנִית עוֹבְדָת כְּמוֹ שֶׁצִּדִּיק. תּוֹדָה לַהֲשֵׁם.

תְּמוּנָה שֶׁל כַּחוּרִים אוֹסְפִים בַּמְקוּוֹה

"הַזְמָן לֹא עוֹצֵר מִלִּכְתּ", הָיָה סֵבֵא שֶׁל נָטֵעַ נֶאֱנַח תְּמִיד בְּחִיוֹךְ.

וְאָכֵן, גַּם אֲצֵל נָטֵעַ הַזְמָן לֹא עֹצֵר מִלִּכְתּ. הַשָּׁנִים חָלְפוּ, מִיְשִׁיבָה קִטְנָה עֲבָר נָטֵעַ לִיְשִׁיבָה גְּדוּלָּה - עַד שֶׁהִגִּיעַ לְתַקוּפַת הַשְּׂדוּכִים.

הַשְּׂדוּכִים הָיוּ מִתְקַשְּׂרִים לְאָבֹא, וּמִצִּיעִים שְׂדוּכִים מְצִיגִים, אָבֹא שֶׁל נָטֵעַ הָיָה מְקַשֵּׁב, רֹשֶׁם וּמְבָרֵר.

וּבְיוֹם בְּהִיר אֶחָד, אֲצָה הַשְּׂמוּעָה בְּכָל הַקְּהֵלָה.

- "שמעת מי סוגר שדוך היום?!"

- "מרי?"

- "נטע! היום בערב, בחדר של הרבי למטה!"

והשמחה בכל הקהלה היתה גדולה. כלם שמחו עם נטע ואביו, שתו 'לחיים' ואחלו מזל טוב.

ונטע, חוץ מהשמחה הגדולה על עצם השדוך, היתה בלבו שמחה נוספת: הוא ידע שהנה מתקרב היום, ותכנית 'הפרת הטוב' עומדת לצאת אל הפועל! תאריך החתונה הלאה והתקרב, ובביתו של נטע, ביתו השמח, נכנסה אורח נוספת ולא מכרת. אורח של מעט לחץ.

- "אבא, למה אתה נראה מעט טרוד?" שאל נטע ערב אחד.

- "אתה יודע, עוד מעט החתנה שלך!"

- "נו", נטע לא הכין, "חתנה זה דבר משמח, לא?"

- "וידאי, וידאי!" נאנח אבא, "אבל אתה יודע, זה עולה המון כסף לחתן, זה בכלל לא פשוט. למשל הכנור ל'חתן שלנו', זה עולה כמעט עשר אלף שקל!"

"אבל נו", התנער אבא מיד, "השם יעזר, אתה לפחות תשמח ותתרכז ביום הגדול שלך!"

נטע שמע את דבריו של אבא ונרעש: זאת אומרת שהתכנית הייתה מדיקת!

הנה, הנה ההזדמנות שלך להשיב טובה להוריו!

ונטע היה מאשר.

- "אבא", פָּנָה נָטַע אֶל אָבִיו בְּבִקְרוֹ שֶׁל יוֹם בְּהִיר אֶחָד, בְּחֹדֶשׁ וַחֲצִי לַפָּנִי הַחֲתֻנָּה.

- "כֵּן חֲתָן!" אָבֹא הָרִים אֶת עֵינָיו מִפְּנֵקֶס הַחֲשִׁבוֹנוֹת.

- "מִזֵּי גִלְךָ לַחֲנוּת הַהִלְבָּשָׁה, לְרֹכֵשׁ אֶת בְּגָדֵי הַחֲתֻנָּה שְׁלִי?"

- "הַיּוֹם בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם!"

וְאַכֵּן, בְּאוֹתוֹ יוֹם צִעְדוֹ נָטַע וְאָבִיו לַחֲנוּת, אָבֹא עִם מִכְשֵׁ טָרוּד וְנָטַע - עִם חֵיוֹן מְרֻצָּד בֵּין הָעֵינִים.

אֶת פָּנָיו שֶׁל נָטַע קִבֵּל מוֹכֵר נְעִים סֶכֶר, וַיַּחֲד מִלְּאוֹ עֲגֻלָּה בְּמוֹצְרֵי הַלְבָּשָׁה. הַכֹּל הֵם בְּחֶרֶד: חֲלָצוֹת, חֲלִיפוֹת, בְּעֻקֵּי שֵׁשֶׁס, זִוגוֹת נְעָלִים, הַלְבָּשָׁה אִישִׁית וְגִבִּים. עֶרְמַת פְּרִיטֵי הַלְבוּשׁ גְּבָהָה עַל הַדִּלְפֶּק - וְאָבֹא כָּבֵד עוֹרֵךְ לְעֶצְמוֹ חֲשׁוֹן. זֶה יַעֲלֶה לוֹ יָקָר! אוֹי טֹאטֶע.

הַשֵּׁם נוֹתֵן לִי נִסְיוֹן - לְחַשׁ לְעֶצְמוֹ, וְהוּא גַם יִתֵּן לִי אֶת הַכֵּלִים לְהַתְמוּדָד!

הַקְנִיָּה מִסְתַּיֶּמֶת, הַמִּכָּר עוֹרֵךְ חֲשׁוֹן וּפָנָיו שֶׁל אָבֹא מַחְוִירוֹת.

- "קָח, אָבֹא!" נָטַע מוֹשִׁיט לְאָבִיו מַעֲטָפָה לְבָנָה וְדִקְיָקָה, לוֹגוֹ שֶׁל 'עֶזֶר נִשְׂוֹאִין ד' סְפִינְקָא' מִדָּפֶס עֲלֶיהָ בָּחֵן.

- "מָה זֶה עֲכָשׁוֹ?" אָבֹא מִצִּיץ פְּנִימָה, וְכִמְעַט מִתְעַלֵּף.

- "זֶה הַכֶּרֶת הַטוֹב שְׁלִי, אָבֹא, עַל כָּל הַשָּׁנִים שֶׁהֵייתָם לְצָדִי וְהִשְׁקַעְתָּם בִּי אֶת חֵיִיכֶם!" נָטַע חִידָה בְּעֶנְג לְמִדְּרָאָה אָבִיו הַמְבִיט וְאִינוֹ מֵאֲמִין.

הַכֹּל, כָּל הָעֶרְמָה הַגְּבוּהָה הַזֶּה - הַכֹּל בְּ-ח-י-ג-ם!!!

רָגַע, וַיֵּשׁ כָּאֵן גַּם שׁוֹכֵר לְכוּכֶע. הַכוּכָעִים הַיּוֹם עוֹלִים הוֹן - וְנָטַע שָׁלוֹ יִקְבֵּל כּוּכָע חֲנָם!

הם יצאו מהחנות, ידיהם עמוסות בשקיות - ואבא של נטע לחש בקול סדוק:
"נטע, זו המתנה הכי טובה שקבלתי אי פעם!"

המלים של אבא היו רטובות.

"איני מדבר רק על הכסף שנחסך כאן, אני מדבר על הרבה יותר מזה! אני
חושב על כל אותן שנים שבהן התאמצת ואספת פרוטה לפרוטה, קבצת שקל
ועוד שקל, הזעת ונתת מעצמך - והכל בשביל מה? בשביל ה'הכרת הטוב'
שלך בלפי!"

נטע, מי חנך אותך?" הם קרצו זה לזה בחכה.

ונטע היה מאשר.

גם אבא.

ודמעות של שמחה זלגו מעיניהם.

רשימת 'הפּרת הטוב' של בחורי התבורות לאבותיהם:

27.	גרבים ליום חל	1.	בעקיטשע חלק
28.	גרבים ליום חל	2.	בעקיטשע פּרחהונ
29.	גרבים ליום חל	3.	חליפה 3 חלקים בטנה מלאה
30.	גרבים ליום חל	4.	חליפה 3 חלקים חצי בטנה
31.	גרבים ליום חל	5.	חלצה
32.	גרבים ליום חל	6.	חלצה
33.	גרבים ליום חל	7.	חלצה
34.	גרבים ליום חל	8.	חלצה
35.	גרבים לשבת	9.	חלצה
36.	גרבים לשבת	10.	חלצה
37.	גרבים לשבת	11.	חלצה
38.	גרבים לשבת	12.	חלצה
39.	גרבים לשבת	13.	חלצה
40.	גרבים לשבת	14.	חלצה
41.	גרבים לשבת	15.	סט הלכשה אישית
42.	גרבים לשבת	16.	סט הלכשה אישית
43.	גרבים לשבת	17.	סט הלכשה אישית
44.	גרבים לשבת	18.	סט הלכשה אישית
45.	ציצית	19.	סט הלכשה אישית
46.	ציצית	20.	סט הלכשה אישית
47.	מכנס לשבת	21.	סט הלכשה אישית
48.	מכנס לשבת	22.	סט הלכשה אישית
49.	כפה	23.	סט הלכשה אישית
50.	נעלים ליום חול	24.	סט הלכשה אישית
51.	נעלים לשבת	25.	גרבים ליום חל
52.	כובע סמט בשני 1,000 ₪	26.	גרבים ליום חל

הכּונו למעמד
'מזמור לתודה'
בבתי אנ"ש

עזר נישואין
דספינקא
אומרים תודה לאבא!